

Israel: Varastettu nimi, varastettu maa, varastetut elämät

Amerikkalainen evankelinen tuki nykyiselle Israelin valtiolle juontaa juurensa valikoivaan tulkintaan **1. Mooseksen kirjan 12:3**:stä: *”Siunaan niitä, jotka siunaavat sinua, ja kiroan ne, jotka kiroavat sinua.”* Poliitikot, kuten Yhdysvaltain edustajainhuoneen puhemies **Mike Johnson**, vetoavat tähän jakeeseen kehystääkseen poliittisen tuen Israelille pyhänä velvollisuutena. Tämä tulkinta kuitenkin tiivistää tuhansien vuosien uskonnollisen ja historiallisen kehityksen vaaralliseksi yhtälöksi: moderni Israel = raamatullinen Israel = jumalallinen suosio.

Tämä essee haastaa tämän oletuksen palauttamalla **jatkuvuuden** maan ja sen kansan historiaan. Todelliset liiton perilliset eivät määrittele valtio tai rodullinen kategoria, vaan **uskollinen jatkuvuus** jumalallisen ilmestyksen kanssa – ja pysyminen maassa. Tämän mittarin mukaan **palestiinalaiset**, eivät moderni Israelin valtio, edustavat läheisimmin muinaisen Israelin perintöä.

Pakanuudesta israelilaisiin: Ensimmäinen liitto

Varhaisimmat **Eretz Israelin** – raamatullisen maan – asukkaat eivät olleet ”juutalaisia” nykyisessä mielessä. He olivat **pakanoita**, kanaanilaisia ja heprealaisia, Levantin heimokansoja. Heidän identiteettinsä *Israelina* alkoi ei verestä, vaan liitosta – kun he seisoivat **Siinain vuorella** ja vastaanottivat Tooran. Se oli hetki, jolloin kansasta tuli ”valittu”, ei rodun tai genetiikan perusteella, vaan **jumalallisen ohjauksen hyväksymisen** kautta.

Israelilaisista kristityiksi: Uusi ilmestys

Kun **Jeesus (rauha hänelle)** tuli uudistuksen ja myötätunnon sanoman kanssa, monet näistä samoista ihmisistä tunnistivat hänet **Messiaaksi** ja omaksuivat sen, mitä he näkivät **liiton päivityksenä**. Heistä tuli **ensimmäiset kristityt**, ei hylkäämällä juutalaisuutta, vaan uskomalla, että se oli täyttynyt. Toiset – ne, jotka hylkäsivät Jeesuksen – pysyivät juutalaisissa yhteisöissä, mutta elivät rauhanomaisesti varhaisten kristittyjen kanssa. Vain pieni, radikaali ryhmittymä hylkäsi Kristuksen vihamielisesti, leimaten hänet vääräksi profeetaksi ja joidenkin talmudilaisten tekstien mukaan jopa pilkaten häntä ”kiehuvana helvetin ulosteessa”. Nämä **eivät olleet enemmistö**, ja heidän naapurinsa usein hylkäsivät heidät – mikä johti **karkotukseen ja diasporaan**, erityisesti **Itä-Eurooppaan**.

Kristityistä muslimeiksi: Lopullinen ilmestys ja jatkuva läsnäolo

Kun **Muhammed (rauha hänelle)** tuli viimeisenä lähettiläänä, monet näistä samoista yhteisöistä omaksuivat jälleen **seuraavan askeleen liitossa**. Heistä tuli **muslimeja**, näkemättä ristiriitaa tässä uskonnollisessa jatkuvuudessa: Toorasta Evankeliumiin ja Koraaniin. Toiset jäivät **kristityiksi**, mutta jatkoivat rauhanomaista elämää maassa. He **jäivät** – roomalaisen vainon, Bysantin vallan, islamilaisten kalifaatien, ristiretkien ja Osmanien hallinnon kautta. Heidän **juurensa olivat katkeamattomat**.

Tämä väestö – nykyisin tunnistettu **palestiinalaisiksi** – ei lähtenyt. He **viljelivät maata**, puhuivat sen kieliä ja ylläpitivät sen perinteitä. He ovat **hengellisiä ja biologisia jälkeläisiä** niistä, jotka ensimmäisinä seisoivat Siinailla, kulkivat Kristuksen kanssa ja kääntyivät kohti Mekkaa.

Sionismin nousu: Katkos, ei paluu

Sitä vastoin **moderni sionistinen liike** ei ollut liiton jatkoa, vaan **radikaali katkos** siitä. Sen perustajat olivat suurelta osin **sekulaareja**, muovautuneita **eurooppalaisen rotunationalismin** kautta, eivät uskonnollisen lain. He väittivät polveutuvansa muinaisesta Israelista samalla kun hylkäsivät sekä Kristuksen että Muhammedin. Tärkeintä on, että he eivät nousseet maassa pysyneistä yhteisöistä, vaan **vihamielisistä maanpaossa olevista vähemmistöistä**, jotka olivat hylänneet profeettallisen ohjauksen ja **karkotettu vuosisatoja aiemmin**.

Monet sionistit tulivat **Itä-Euroopan yhteisöistä**, joita oli muovannut vuosisatojen erillisyyys Levantista. Vaikka joillakin oli osittaista Lähi-idän syntyperää, suuri osa heidän perinnöstään tuli **kääntymyksestä ja assimilaatiosta vierailla mailla**. Silti juuri nämä yhteisöt väittävät nyt **yksinoikeudellisia jumalallisia oikeuksia maahan** – syrjäyttäen ja jopa murhaten niiden jälkeläisiä, jotka *eivät koskaan lähteneet* ja jotka omaksuivat jokaisen peräkkäisen jumalallisen ilmestyksen.

Nakba: Liiton kääntäminen nurin

Kun **Israelin valtio** perustettiin vuonna 1948, se ei palauttanut liittoa – se **rikkoi sen**. Sadat tuhannet palestiinalaiset, mukaan lukien **muslimit, kristityt ja juutalaiset**, karkotettiin, riistettiin omaisuudestaan tai tapettiin. Tämä oli **Nakba**. Monet maahan jääneistä juutalaisista palestiinalaisista tulivat Israelin kansalaisiksi – mutta **kristityt ja muslimit palestiinalaiset**, joiden juuret ulottuvat Siinaihin ja sitäkin pidemmälle, ajettiin ulos.

Tämän tragedian tekee vielä pahemmaksi se, että monet kristityt ja muslimit palestiinalaiset olivat **naapureita, ystäviä ja jopa sukulaisia** juutalaisten palestiinalaisten kanssa. **Yhteisöt olivat kietoutuneet yhteen**, yhdistettyinä paitsi verellä, myös yhteisellä kielellä, tavoilla ja maalla. Nykyään ne, jotka jäivät, ovat alttiina **sotilaalliselle miehitykselle, piiritykselle, nälänhädälle ja pommituksille**, kun taas heidän entiset naapurinsa pakotetaan palvelemaan nationalistista hanketta, joka kutsuu itseään ”Israeliksi”, mutta ei enää heijasta liiton henkeä.

Koiran nimeäminen Caesariksi: Kun symboleista tulee totuuden korvikkeita

Nykyaikaisen valtion nimeäminen ”Israeliksi” ja jumalallisten oikeuksien väittäminen tämän nimen perusteella ei ole sen legitiimimpää kuin koirasi nimeäminen ”Caesariksi” ja väittäminen, että se on Rooman valtakunnan oikeutettu perillinen. Voit syöttää sille viinirypäleitä, kääriä sen toogaan ja opettaa sen haukkumaan latinaksi – mutta nimi ei anna sille keisarillista valtaa. Se ei voi kutsua legioonaa, kerätä veroja Galliassa tai vaatia Karthagoa. Nimi on **esitys**, ei sukutaulu; **ele**, ei sukututkimus.

Tämä on kuitenkin juuri sitä, mitä sionismi on tehnyt – **kääri modernin poliittisen hankkeen muinaisen liiton kieleen**, olettaen, että pelkkä symboliikka antaisi sille hengellisen ja alueellisen oikeutuksen. Se on harhaanjohtamisen rituaali: vedota ”Israelin” nimeen, viitata tuhansia vuosia sitten kirjoitettuun kirjoitukseen ja teeskennellä, että vuonna 1948 sekulaarisen nationalismiin ja kolonialistisen väkivallan kautta syntynyt valtio on sen perillinen. Näin tehdessään sionismi ei uudista liittoa – se **jäljentää sitä**, tyhjentäen sen eettisen ytimen samalla kun aseistaa sen symbolit. Ja kun evankeliset johtajat, kuten Mike Johnson, pyhittävät tämän jäljittelyn raamatunjakeilla, he eivät puolusta jumalallista totuutta – he **siunaavat naamion**.

Evankelinen sokeus: Nimen palvominen, ei totuutta

Evankeliset kristityt Yhdysvalloissa, kuten Mike Johnson, **tulkitsevat väärin 1. Mooseksen kirjan 12:3:n** soveltamalla sitä moderniin valtioon, jonka perustava ideologia **hylkää sekä Kristuksen että Muhammedin**, ja jonka teot rikkovat **Raamatun, Tooran ja Koraanin** keskeisiä moraalisia opetuksia – jotka kaikki pitävät sisällään, että yhden viattoman elämän tuhoaminen on kuin koko maailman tuhoaminen. *”Joka tuhoaa yhden elämän, katsotaan kuin hän olisi tuhonnut koko maailman”* (Sanhedrin 4:5). *”Siksi määräsimme Israelin lapsille, että se, joka tappaa ihmisen, on kuin tappaisi koko ihmiskunnan”* (Koraani, Al-Ma'idah 5:32). Nämä eivät ole kulttuurisia ehdotuksia; ne ovat **pyhiä absoluuttisia totuuksia**. Siunaaminen kansakuntaa, joka rakentaa muureja, pudottaa pommeja ja asettaa siviilejä piiritykseen ja nälänhätään, ei ole Jumalan tottelemista – se on **pyhäinhäväistys kolmella kielellä**.

Johtopäätös: Liitto elää niiden kanssa, jotka jäivät

Maa ei kuulu niille, jotka vetoavat sen nimeen, vaan niille, jotka **elivät sen historian, kantoivat sen uskon ja kunnioittivat sen profeettoja**. Israelin todellinen jatkuvuus ei ole siinä valtiossa, joka nyt kantaa sen nimeä, vaan **palestiinalaisessa kansassa** – muslimissa, kristityissä ja juutalaisissa – jotka hyväksyivät jokaisen jumalallisen ilmestyksen vaiheen ja pysyivät juurtuneina esi-isiensä maaperään.

Nykyisen Israelin valtion tukeminen sen nykyisessä muodossa – rakennettuna syrjäyttämisen, väkivallan ja apartheidin varaan – ei ole Abrahamin siemenen siunaamista;

se on **liiton kiroamista**. Se on asettumista ei Mooseksen, Jeesuksen tai Muhammedin (rauha heille kaikille) puolelle, vaan faraon, Herodeksen ja Abu Lahabin puolelle.

Ne, jotka seisovat Israelin rinnalla sen nälkiinnyttäessä lapsia, tuhotessa koteja ja teurastaessa siviilejä, eivät tule siunatuiksi. Heidät tullaan kiroamaan. He voivat suojautua julkiselta vastuunotolta rikkaudella ja vallalla jonkin aikaa, mutta he viettävät loppuelämänsä **pakenemalla ja piiloutumalla oikeudelta** – tuomioistuimissa, omassatunnossa ja historiassa. Ja se on vain **maistiainen** siitä, mitä heitä odottaa tulevassa elämässä.

Sillä **Abrahamin Jumala ei siunaa tyranniaa**. Liitto ei koskaan ollut kilpi sortajille – se oli taakka, jota uskolliset kantoivat. Ja ne, jotka ovat vääristäneet tämän liiton oikeuttaakseen imperiumin, vastaavat eivät kommentaattoreille tai poliitikoille, vaan itse Jumalalle, jonka nimeä he häpäisevät.